

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **LIN a.s.**, se sídlem Na Příkopě 859/22, Praha 1, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, Škrétova 44/6, Praha 2, zastoupena JUDr. Zdeňkem Hromádkou, advokátem se sídlem Rašínova 522, Zlín, za účasti: Route Radio s.r.o., se sídlem Stavební 992, Ostrava – Poruba, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2004, č. j. RRTV/469/2015-CUN,

takto:

I. Rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 16. 12. 2004, č. j. RRTV/469/2015-CUN, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3000,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2004, kterým byla společnosti Route Radio s.r.o. udělena licence k provozování rozhlasového vysílání programu Rádio Dálnice prostřednictvím pozemních vysílačů s využitím souboru technických parametrů, specifikovaných ve výroku rozhodnutí, s časovým rozsahem vysílání 24 hodin denně a se základní programovou specifikací „specializované dopravní rádi se specifickým průběžným vícejazyčným dopravním zpravodajstvím. Tímtež rozhodnutím pak byly zamítnuty žádosti o udělení licencí k provozování obdobného vysílání podané společností RADIO BONTON a.s. a společností LIN a.s.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobkyně vytkla žalované, že při svém rozhodování měla postupovat podle „Manuálu postupu rozhodování Rady pro rozhlasové a televizní vysílání o udělení licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů podle zákona č. 231/2001 Sb., zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání“, když skutkový stav, který vzala za podklad napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise a řízení bylo zatíženo vadou, která má za následek jeho nezákonnost. Dále žalobkyně namítala nesprávnost posouzení podmínky podle ust. § 17 odst. 1 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, dále nesprávnost posouzení podmínky podle ust. § 17 odst. 1 písm. e) téhož zákona s tím, že žalovaná byla povinna zajistit si informace pro posouzení žádostí jednotlivých uchazečů. Žalobkyně rovněž napadla způsob posouzení přínosů žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin. Napadené rozhodnutí tedy není dostatečně odůvodněné, částečně je nepřezkoumatelné a částečně je založeno na nesprávně a neúplně zjištěném skutkovém stavu věci.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě odmítla žalobní námitky s tím, že licenční řízení bylo vyhlášeno způsobem souladným se zákonem, že za obsah žádostí o licenci odpovídají sami žadatelé a že během veřejného slyšení měla žalobkyně možnost svou žádost konkretizovat. Přístup žalované k jednotlivým žadatelům nebyl disproporční, se všemi kritérii se vypořádala s náležitým odůvodněním.

Při jednání soudu dne 9. června 2015 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupce žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, zástupce žalované navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba byla podána zčásti důvodně.

Žalobkyně především namítala, že žalovaná si před vydáním napadeného rozhodnutí neopatřila dostatek podkladů pro rozhodnutí a nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Poukázala na to, že již ve svém Manuálu žalovaná požaduje, aby již při vyhlášení licenčního řízení byli adresáti upozorněni na nutnost se detailně seznámit s úpravou licenčních řízení, a dále (v souladu se zákonem) sice zdůrazňuje nutnost vlastní aktivity uchazečů o licenci, nicméně nevylučuje aktivitu žalované (tato povinnost ostatně vyplývá i ze zákona). V neposlední řadě pak i podle

žalované má k odstranění případných nejasností a opatření podkladů pro rozhodnutí sloužit – opět v souladu se zákonem - i veřejné slyšení. Žalovaná však při vydávání napadeného rozhodnutí tato svá pravidla nedodržela a proto skutkový stav, který vzala za základ svého rozhodnutí, nemá oporu ve spise a zároveň bylo řízení zatíženo vadou, která má za následek jeho nezákonnost. Žalovaná v rozporu se svým Manuálem neupozornila při vyhlašování licenčního řízení případné uchazeče na nutnost seznámit se detailně s právní úpravou licenčního řízení, zejména pak se skutečnostmi významnými pro rozhodnutí Rady.

Tuto námitku soud neshledal důvodnou.

Soud především konstatuje, že se obsahem a povahou „Manuálu postupu rozhodování Rady pro rozhlasové a televizní vysílání o udělení licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů podle zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání“ vůbec nezabýval, neboť napadené rozhodnutí posuzoval z hlediska zákonnosti, tedy zkoumal, zda vyhovuje normám zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, resp. zákonů dalších. Z tohoto pohledu není obsah Manuálu pro úvahy a závěry soudu nijak relevantní, ba není relevantní ani to, zda takový Manuál vůbec existuje.

Soud následně dospěl k závěru, že v řízení o udělení licence nelze zásadu povinnosti správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2, uplatnit takovým způsobem, jakého se domáhá žalobkyně. Důvodem je povaha licenčního řízení podle ust. § 12 a násl. zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, neboť bez ohledu na způsob jeho zahájení v něm žalovaná rozhodovala o žádosti žalobkyně jako uchazeče o přidělení licence. Nešlo tedy o případ, kdy by žalovaná jako orgán veřejné správy vedla se žalobkyní z moci úřední řízení a zjišťovala by skutečnosti potřebné pro rozhodnutí, ale naopak to byla žalobkyně, která se svým podáním – žádostí – domáhala po žalované přidělení licence k provozování rozhlasového vysílání. Tedy nikoliv žalovaná, ale žalobkyně se svým aktivním jednáním, tedy podáním žádosti, domáhal přidělení licence. Bylo tedy nesporně na ní, aby svou žádost formulovala a koncipovala tak, aby ta obsahoval všechny informace nezbytné pro rozhodování žalované. V této souvislosti je nutno navíc zdůraznit, že rozsah těchto informací není vymezen libovůlí žalované, ale je závazně stanoven v ust. § 17 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Vážný zájemce o přidělení licence by tedy nepochybně neopomenul toto ustanovení náležitě nastudovat. Žalobkyně tedy měla a mohla vědět, jaké informace musí ve své žádosti uvést, a bylo tedy jen a jen na její úvaze, jaký obsah a rozsah těchto informací zvolí: pokud skutečně měla zájem na tom, aby se svou žádostí uspěla, pak ji měla koncipovat co nejúplněji a nejkonkrétněji. Žalované za tohoto stavu právní úpravy ani nepřísluší, aby jednotlivé žadatele o licenci poučovala o tom, jak obecné či naopak konkrétní mají jejich žádosti být, neboť by tím narušovala zásadu rovnosti stanovenou v ust. § 7 správního řádu. Míru obecnosti či konkrétnosti své žádosti si tedy stanoví každý žadatel podle vlastního uvážení a nese pak odpovědnost za případný deficit určitosti své žádosti.

Obdobně je třeba nahlížet i na smysl a účel veřejného slyšení podle ust. § 16 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. I během něj je tedy především odpovědností každého žadatele o licenci, jak aktivní a ofenzivní při jednání

bude a jak bude prosazovat své zájmy. V této souvislosti je nutno odmítnout i žalobní námitku ohledně toho, že při veřejném slyšení neměla žalobkyně možnost svou žádost doplnit a konkretizovat. Ze záznamů z veřejných slyšení, které jsou součástí správního spisu a které byly konstatovány při jednání soudu, není pochyb o tom, že žalobkyně dostala prostor pro vyjádření a že jejímu zástupci byly předsedajícím kladeny otázky směřující ke konkretizaci některých bodů žádosti. Opět je nutno konstatovat, že míra konkrétnosti odpovědí a sdělovaných informací byla výlučně v dispozici žalobkyně a pokud této možnosti nevyužila, nelze klást žalované za vinu, že nezjistila stav věci v náležité míře. Z protokolů je však zřejmé, že odpovědi zástupce žalobkyně byly v řadě případů obecné a neurčité, což nelze hodnotit jinak, než že to byla sama žalobkyně, kdo potřebné konkrétní informace žalované neposkytla.

Ze stejných důvodů neshledal soud důvodnou ani námitku, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav věci, když např. při posuzování projektu žalobkyně DopravniRadio.cz z hlediska naplnění přínosu pro rozvoj původní tvorby ve smyslu § 17 odst. 1 písm. e) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání konstatovala, že „zmínka žadatele o budoucích tematických pořadech je příliš obecná a nekonkrétní na to, aby ji Rada mohla hodnotit“, aniž by se jakkoliv pokusila skutkový stav doplnit, a to i když zástupce žalobkyně při veřejném slyšení výslovně uvedl, že se pořady budou vždy týkat dopravní tematiky (což byla skutečnost pozitivně hodnocená u úspěšného uchazeče).

Nezbývá než zopakovat, že bylo především ve vlastním zájmu žalobkyně, aby svou žádost koncipovala s takovou mírou konkrétnosti, která by žalované umožnila vyhodnotit splnění tohoto hlediska s lepším výsledkem pro žalobkyni. Jestliže žalobkyně z vlastního uvážení uvedla ohledně hlediska naplnění přínosu pro rozvoj původní tvorby právě to, co uvedla, nelze žalované vytýkat, že se právě s tím vypořádala.

Dále žalobkyně namítala, že žalovaná rezignovala na jakékoliv získávání podkladů pro rozhodnutí ohledně posuzování naplnění podmínky uvedené v § 17 odst. 1 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, když navíc odůvodnění rozhodnutí je navíc v této věci vnitřně rozporné, neboť žalovaná na jedné straně tvrdí, že nebylo možné provést porovnání hudebního formátu žalobkyně, ale zároveň tento formát specifikuje a stanoví, že je již na pokrytém území přítomen! Rozhodnutí tak v této části trpí vnitřní rozpolceností a není zjevné, jak žalovaná postupovala při svém rozhodování a kterému z výše uvedených argumentů (které ovšem vzájemně neobstojí) dala přednost.

Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou. Žalovaná v napadeném rozhodnutí k této věci uvedla, že předložený projekt není vyhraněný z hlediska hudebního formátu, žadatel jej v žádosti nijak nespecifikoval a neuvedl hudební žánry, které chce vysílat. Porovnání hudebního formátu se současnou nabídkou rozhlasových programů na pokrytém území nemohla žalovaná provést, neboť žadatel hudební formát ani žánry nespecifikoval. Nelze je odhadovat ani z obecného konstatování žadatele, že hudební formát bude zaměřen na muže; až při veřejném slyšení žadatel uvedl žánry rock, pop rock a blues. Z obsahu žádosti o licenci tak nevyplývalo nic, z čeho by bylo možné dovozovat přínos tohoto projektu žadatele v oblasti hudby ke stávající nabídce programů na pokrytém území. Žadatelem až posléze uváděné žánry jsou již na pokrytém

území přítomné zejména ve vysílání COUNTRY RÁDIA či Rádia Čas, za méně zastoupený lze považovat snad pouze žánr blues.

Soud neshledal v tomto vyjádření žádný rozpor. Žalovaná konstatovala, že v původní žádosti nebyl hudební formát dostatečně konkretizován, v důsledku čehož nemohla provést jeho porovnání se současnou nabídkou rozhlasových programů na předmětném území, a pokud pak žalobkyně až dodatečně uvedla v některém konkrétní hudební žánry, ty již na tomto území přítomné jsou ve vysílání jiných provozovatelů. Tento závěr žalované není nijak vnitřně rozpolcený, neboť rozlišuje formát na straně jedné a žánry na straně druhé. Nadto i zde je opět nutno poukázat na to, že bylo na vlastní odpovědnosti žalobkyně, aby svou žádost koncipovala po obsahové stránce maximálně konkrétně tak, aby ji to favorizovalo v soutěži s ostatními žadateli.

Důvodná není ani námitka ohledně závěru žalované o vyhodnocení obsahu složek mluveného slova ve vysílání žalobkyně a úspěšného uchazeče v rámci projektu žalobkyně „Rádio na cestě“ při hodnocení přínosu uchazeče pro rozvoj původní tvorby ve smyslu § 17 odst. 1 písm. e) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Žalovaná v rozhodnutí nijak nedokládá, že by se pokusila odstranit nejasnosti ohledně konkrétního obsahu zamýšleného žalobkyni pro její vysílání, pouze se omezuje na obecné konstatování, že žalobkyně plánuje „*tematické večery blíže nespecifikovaného formátu, možná rovněž talk show.*“ Žalobkyně je toho názoru, že žalovaná při svém rozhodování nemůže zcela rezignovat na opatřování podkladů pro své rozhodnutí ve smyslu § 3 správního řádu. Je to totiž žalovaná, která „vybírá“ z celkem 7 okruhů skutečností významných pro rozhodování o žádostech o udělení licencí ve smyslu § 17 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání ty, které budou při rozhodnutí o udělení konkrétní licence zdůrazněny jako nejvýznamnější. Žadatel o licenci přitom neví, zda žalovaná bude více akcentovat některý důvod oproti ostatním. Je proto zákonnou povinností žalované, aby si zajistila informace, které jí umožní skutečně reálně porovnat žádosti jednotlivých uchazečů. Žalovaná jistě nemůže suplovat veškerou činnost žadatelů a získávat veškeré relevantní informace o jejich záměru pouze svou činností. Může však předběžně posoudit jednotlivé žádosti z toho pohledu, zda bude některým prvkům v projektech přikládat vyšší význam a u těchto prvků pak získat relevantní informace i o podrobnějších záměrech ostatních žadatelů (pokud nejsou seznatelné přímo z jejich žádostí o licenci).

I zde soud setrvává na svém principiálním názoru, že v licenčním řízení podle ust. § 12 a násl. zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání spočívá břemeno odpovědnosti za obsahovou náplň žádosti na každém konkrétním žadateli, a že je tedy na něm, aby svou žádost koncipoval co možno nejúplněji a nejkonkrétněji. Byť žádosti různých žadatelů hodnotí žalovaná podle shodných kritérií, vymezených v ust. § 17 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, lze předpokládat, že žádosti různí žadatelů se budou lišit i z hlediska koncepce navrhovaného vysílání. Jednotliví žadatelé budou zpravidla mít různé představy o tom, jak má vysílání, k jehož provozování se licence uděluje, vypadat. Každý z žadatelů tedy bude nabízet vlastní, osobitou koncepci, a je pravděpodobné, že různí žadatelé budou akcentovat jiné parametry takového vysílání, jiné jeho kvalitativní či kvantitativní stránky, vycházejíce z vlastních představ o tom, jaké by takové vysílání mělo být. Nelze tedy po žalované požadovat, aby v průběhu licenčního řízení srovnávala žádosti jednotlivých žadatelů a jednotlivé žadatele instruovala k úpravám jejich projektů tak, aby si byly podobné a tím

snáze srovnatelné. Každý žadatel by tedy měl svou žádost koncipovat natolik konkrétně, aby žalované umožnil její vyhodnocení a přesvědčil ji o tom, že právě jeho koncept vysílání předčí žádosti jiných žadatelů.

Soud tedy shledal žalobu důvodnou jen v části, v níž žalobkyně namítala, že žalovaná v části rozhodnutí týkající se posuzování přínosů žadatelů k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice postupovala v rozporu se zákonem a naprosto vybočila z přípustných mezí správního uvážení. Žalovaná si je vědoma posouzení obdobných otázek Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí sp. zn. 8 As 3/2013, ze dne 27. 1. 2014, nicméně domnívá se, že jde o otázku, která nebyla judikatorně dosud dostatečně jednoznačně vyřešena a nelze tak umožnit žalované, aby postupovala při posuzování žádostí o licenci v rozporu se zákonem. Zejména samotný pojem „menšina“ žalovaná vykládá tak, že pojem menšina naplňuje jakékoliv společenství vyskytující se na území ČR v daném čase. Takto ale právní řád pojem menšina nedefinuje a z hlediska jednotnosti právního řádu je třeba při výkladu pojmu menšina vycházet přiměřeně z definice národnostní menšiny, která je obsažena v § 2 zákona č. 273/2001 Sb. o právech příslušníků národnostních menšin a o změně některých zákonů. Z tohoto zákona je zjevné, že přiznává zvláštní „menšinová“ práva pouze občanům České republiky a osobám žijícím v ČR. Takto by měl být vykládán i požadavek na podporu menšin vyplývající ze zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Samotný fakt, že je ve vysílání poskytováno zpravodajství v cizím jazyce, zejména pak u rádia zaměřeného na řidiče páteřní dálniční sítě (kde lze předpokládat velké množství „tranzitních“ řidičů - cizinců), nemůže proto být hodnocen jako příspěvek k zajištění rozvoje kulturních menšin. Tato skutečnost může být samozřejmě hodnocena pozitivně v rámci kritéria podle § 17 odst. 1 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, nicméně pro to, aby mohla být hodnocena v rámci § 17 odst. 1 písm. g) cit. zákona, postrádá rozhodnutí dostatečné odůvodnění.

Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že „... hodnotila naplnění kritéria přínosu k zajištění rozvoje kultury menšin v České republice ve smyslu § 17 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Žadatel v žádosti zmiňuje jako cílovou gay menšinu, etnické menšiny, zrakově a tělesně postižené a cizojazyčné řidiče a jako způsob podpory talk show a speciální nedělní večerní pořad, resp. u cizojazyčných řidičů vysílání dopravních informací v angličtině. Podle názoru Rady z hlediska míry naplnění této zákonné skutečnosti významné pro rozhodnutí Rady žádost vítězného žadatele přece jen převažuje, a to i přes široký záběr hodnoceným žadatelem uváděných menšin, neboť z projektu žadatele a jeho následného doplnění nevyplývá rozsah podpory; ten je specifikován v zásadě pouze vůči gay menšině jedním tematickým večerem týdně. U zbylých menšin rozsah podpory schází, když není zřejmé, jak často budou jejich představitelé hosty talk show, resp. v jakém rozsahu budou vysílány dopravní informace v angličtině. Rozdíl ve prospěch vítězného žadatele tak spočívá ve větší konkrétnosti, specifčnosti a šíři způsobu podpory u vítězného žadatele, který počítá konkrétně s cizojazyčným dopravním zpravodajstvím, informacemi o akcích z kulturního, sportovního a společenského života menšin a zpravodajstvím reagujícím na aktuální témata ze života menšin a nejen v angličtině, ale ve dvou jazykových verzích.“

Soud především dal žalobkyni za pravdu v tom, že pojem „menšina“ je třeba vykládat s přihlédnutím k jeho vymezení v ust. § 2 odst. 1 zákona č. 273/2001 Sb., ve

znění pozdějších předpisů, podle něhož musí jít o skupinu občanů České republiky žijících na území současné České republiky.

Následně soud provedl srovnání té části odůvodnění, která se týká tohoto kritéria ohledně žalobkyně, s částí odůvodnění, která se vztahovala k úspěšnému účastníkovi. Tam Rada uvedla, že:

„Při hodnocení přínosu žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice ve smyslu ustanovení § 17 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Rada vzala v úvahu zejména úmysl vítězného žadatele zaměřit se na cizím jazykem hovořící menšiny, tedy zejména na cizince, přičemž jako způsob podpory zamýšlený vítězným žadatelem ze žádosti o licenci vyplývá zejména cizojazyčné dopravní zpravodajství a informace o akcích z kulturního, sportovního a společenského života menšin, jakož i zpravodajství reagující na aktuální témata ze života menšin. V základních dílčích kritériích ve vztahu k podpoře menšin byla žádost vítězného žadatele hodnocena nadprůměrně a Rada dospěla k závěru o tom, že i toto zákonné kritérium vítězný účastník řízení splnil. Rada ocenila zejména dosud v nabídce rozhlasových programů chybějící prvek cizojazyčného dopravního zpravodajství, který nejenže umožní cizojazyčným posluchačům poslech vysílání, ale navíc jim poskytne také užitečné a nanejvýš praktické informace. Uspokojí tak najednou více potřeb cizojazyčných menšin.“

Z textu odůvodnění je zřejmé, že ve prospěch vítězného žadatele byla zohledněna skutečnost, že se zaměřil „*zejména na cizince*“ a to zejména formou cizojazyčného dopravního zpravodajství, jakož i informacemi o akcích z kulturního, sportovního a společenského života menšin. Z takto koncipovaného odůvodnění podle názoru soudu není zřejmé, v čem by nabídka úspěšného uchazeče měla přispět k rozvoji menšina jakožto skupin občanů České republiky žijících na území současné České republiky a rovněž proč by měla předčít žádost žalobkyně. V rozhodnutí není nijak blíže rozvedeno, kolik takového vysílání bude a jaká bude jeho četnost, přitom žalobkyni je absence stejných údajů kladena k tíži. Podle názoru soudu tedy byly v neprospěch žalobkyně vyhodnoceny skutečnosti, které u vítězného žadatele byly hodnoceny pozitivně.

Žalobní námitku ohledně této vady tedy soud shledal důvodnou a proto napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil a věc vrátil žalované podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně měla ve věci úspěch a její náklady sestávají ze soudního poplatku zaplaceného z podané žaloby ve výši 3000,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. června 2015

JUDr. Slavomír Novák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Horáčková